

[Hans Nielsen.]

at forme sine Udtalelser til Gartner Hasselriis som sket, maa der gives Sagsøgerinden Medhold. I Henhold hertil dømmes det, at Forpagter Maarup skal betale Sagsøgerinden 131 Kr. i Erstatning og desuden Sagens Omkostninger med 50 Kr. — 131 Kr.! Jeg vil vende mig mod den ærede Ordfører, naar han siger, at der er lige Ret i denne Lov for alle. 400 000 Kr. til Bønderne i Kolindsund, 131 Kr. til denne Kvinde, som saa oplagt er blevet forfulgt og jaget fra sit Arbejde! Nej, højtærede Ordfører, der er ikke megen Risiko for en Arbejdsgiver ved at forfølge en Arbejder, det kan altid afgøres med 100 eller 200 Kr. Der er ikke megen Risiko for en Storbonde ved at forfølge en Mand ude i Sognet, Herregud, det hele kommer til at dreje sig om 2—3 Kr. om Dagen i ganske kort Tid, som han kan komme til at yde i Erstatning. Helt anderledes er det, naar man kan slaa ned paa Arbejderne, saa drejer det sig om 400 000 Kr.

Men Enden er endda ikke ved de 131 Kr. Det gik ganske anderledes, da Sagen kom for Østre Landsret. Østre Landsret har ikke afleveret meget til Offentligheden om sit Syn paa Sagen, og derfor kan jeg nøjes med ganske kort at oplæse et lille Stykke af Udskriften fra Landsrettens Dom:

„Efter alt i Sagen oplyst kan det ikke anses for godtgjort, at Formaalet med Appellantens i Sagen omhandlede Telefonsamtale med Gartner Hasselriis har været at foranledige Indstævnte afskediget, eller at Hasselriis har haft tilstrækkelig Føje til at opfatte Henvendelsen saaledes. Som Følge heraf vil Indstævnte ikke kunne gøre noget Erstatningskrav gældende mod Appellanten i Anledning af Afskedigelsen, og Appellanten vil derfor være at frifinde for hendes Tiltale Sagens Omkostninger for begge Retter betaler Indstævnte med 100 Kr. inden 15 Dage“.

Det endte altsaa med, at denne fattige Kone skal betale 100 Kr. til Forpagteren i Sagsomkostninger.

Jeg vil gerne rette et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Pinstrup. Der ser det ærede Medlem Hr. Pinstrup, hvorledes det gaar til, naar man gaar til Domstolene, naar man er Arbejdsgiver, og naar man er Arbejder. Naar Domstolene skal skønne over og afgøre, hvad der er Ret, saa kommer de til saadanne Resultater, at de 13 Gaardmænd i Kolindsund faar 400 000 Kr., men den fattige Kone i Jægerspris, der afskediges fra en Plads, hvor hun har arbejdet i 4 Aar til Husbondens Tilfredshed, og som derefter faar

andet Arbejde og ogsaa der arbejder til sin Arbejdsgivers Tilfredshed, men jages derfra paa Forlangende af den, der først har afskediget hende, hun kommer til syvende og sidst til at betale 100 Kr. i Sagsomkostninger, fordi hun vover at ansøge om Erstatning. Man kan jo tale lige saa meget, man vil, ude omkring i Landet om, at denne Lov rammer lige til alle Sider, men det er alligevel, som der har staaet i „Berlingske Tidende“, saaledes, at denne Lov har en Hældning til den anden Side. Det er fuldstændig sandt, denne Lov er og bliver partisk, og den rammer Arbejderne og rammer dem haardt, men det vil være saare sjældent, at man gennem den kan ramme en Arbejdsgiver, thi naar man ikke kan ramme Forpagter Maarup i Jægerspris i dette Tilfælde, saa vil jeg nok spørge, hvem man i det hele taget skulde være i Stand til at ramme. Jeg ved, at Arbejdsgiverne i Jernindustrien har en § 21 i deres Love, hvori der staaar — det er selve den højtærede Indenrigsminister, der har skrevet det i sin Indberetning til Arbejdsbureauet i Genève, saa det maa vel være korrekt —, at Boykot fra Arbejdsgivernes Side kan for det første finde Sted i Perioder, hvor der i øvrigt ikke er Konflikter — det vil sige, at Arbejdsgiverne boykotter, selv om der ikke er Konflikter. Og der findes i deres Love en Bestemmelse om Oprettelse af et Kontor til at give Oplysninger ved Antagelse af Arbejdere, og intet Medlem og ingen Virksomhed kan nægte at give Kontoret fornødne Oplysninger. Ja, saadan et Kontor har Jernindustriens Arbejdsgivere, hvor de kan faa alle mulige Oplysninger om enhver Arbejder, men hvem, tror man, kan faa Oplysninger fra dette Kontor om, hvorfor en bestemt Maskinarbejder kan gaa fra den ene By til den anden uden at kunne faa noget at bestille, hvorfor han skal jages Landet rundt? Tror man, at man nogen Sinde kan opspore dette i disse hemmelige Meddelelser, der indgaar til dette Kontor? Nej, for saa vidt bliver man aldrig i Stand til at ramme Arbejdsgiverne.

Jeg synes, at disse to Domme, Dommen i Kolindsundsagen og Dommen i Jægersprissagen fortjener at slaas op overalt i Landet, for saa vidt denne Lov skulde blive vedtaget. Saa ved man, hvad man har at rette sig efter. Det er ingen Nytte til for Arbejderne at gaa til Domstolene, for de vil næsten aldrig kunne bevise, at de har været Genstand for Forfølgelse. Hvordan tror man, at en Smedemester skal være i Stand til at bevise, at han bliver forfulgt? En hvilken som helst Kunde kan give alle mulige Forklaringer paa, hvorfor han for-